

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

VEIDI RASE

Originaali tiitel:
Susan Mallery
A Little Bit Pregnant
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektoori lugenud Inna Viires

© 2003 by Susan Mallery, Inc
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06413822
ISBN 978-9949-82-925-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu päris Nickile

1. PEATÜKK

„NICKI, ma olen meeleheitel. Sa pead mind aitama.“

Nicole Beauman kuulis oma kõrvaklappidest siirast palvet. Sõnad tekitasid temas rahulolu, kuid mitte piisavalt, et ta oleks teinud midagi enam kui silmi pilgutanud.

„Ma viilin oma küüsi, Zane,“ ütles ta. „Viilin küüsi ja haigutan. Vaat nii palju avaldab see mulle muljet.“

Ta kuulis vandumist. Ehkki tema ja Zane Rankini vahel oli rohkem kui tuhat kilomeetrit, kostis see kristallselgelt. Nüüdisaegne tehnoloogia oli hämmastav.

„Ma võin vahele jääda,“ ütles Zane. „Kurat võtaks, Nicki, tee midagi!“

Mees ei anunud, aga oli sellele päris lähedal. Nicki ohkas vaikselt, pani küüneviili käest ja vaatas poolt tosinat ekraani.

Tal oli ligipääs muljet avaldavale turvasüsteemile, mis kuulus ühele Silicon Valley arvutifirmale, kuhu Zane üritas sisse murda. Ligi kuuskümmend kaamerat näitasid ära kõik kohad,

alustades kuuest välisuksest kuni „tundlike“ aladeni välja. Nicki pidi soovitud koha nägemiseks vaid paarile klahvile vajutama.

Ta vaatas, kuidas Zane vajutab meeleheitlikult väikesel kaasaskantaval klaviatuuril klahve, mis oleksid pidanud külgeukse avama. Mees teadis sisenemiskoodi, aga mõnikord viskavad sellised asjad vimkasid ja nõuavad naisterahva kätt.

„Vajuta „kustuta!“ ütles Nicki.

Mees noogutas, vajutas klahvi, seejärel ootas.

Nicki sisestas koodid uuesti. Kui mitte midagi ei juhtunud, kasutas ta turvasüsteemi sisenemiseks salajast kaugjuurdepääsu ning avas ukse seestpoolt. Zane tõstis pilgu kaamerale, mis jälgis teda, ja näitas ülestõstetud põialt.

„Sa oled parim,“ pomises ta.

„Seda ütled sa praegu,“ sõnas Nicki. „Kuid alles eile tegid sa mulle selgeks, et ei vaja mu abi. Sa ütlesid, et saad sellega üksi hakkama.“

„Saangi.“

„Mhmm.“

Nicki vahetas kaamerat ja nägi peakoridoris turvamehi.

„Siis ei pea ma sulle ütleva, et sul on ees kohtumine oma võõrustajatega, eks?“

Ta nägi udusest turvakaamerast, kuidas Zane kangestus. Mees vaatas pikka koridori, seejärel lipsas ühte ruumi. Viis sekundit hiljem ilmusid nurga tagant välja turvamehed ja möödusid suletud uksest.

„Sa võid nüüd välja tulla,“ ütles Nicki, kui nad olid silmapiirilt kadunud. „Ja kui sul on kõik kontrolli all, siis lähen ma koju.“

Nicki kõrvaklappidesse Seattle'is kostis raske ohe California põhjaosas asuvast laorumist.

„Mida sa tahad?“ küsis mees alistunult.

Nicki muigas võidukalt. „Raha, aga kuna sa pole siin, et seda anda, siis lepin vabandusega.“

Zane astus koridori ja vaatas turvakaamerasse. „Sa oled parim,“ ütles ta piinatud häälega. „Ma ei saaks sellega ilma sinuta hakkama.“

Nicki naeratas. „Sa unustasid selle e-tähega sõna.“

„Eksisin. Ma eksisin. Sobib? Kas aitaksid mu nüüd laborisse?“

„Muidugi.“ Nicki võis võitjana armulikkust näidata. „See asub teisel korrusel. Mine tagumisest trepist üles ja oota trepimademel, kuni ma ütlen, et võid minna.“

Viis minutit hiljem oli mees laboriukse ees. Nicki avas tugevad topeltuksed, seejärel aitas Zane'i lasersensoritest mööda. Seif, mis oli peidetud tarvikute kappi, polnud paarvutiga ühendatud, nii et sellega ta aidata ei saanud, kuid ta lülitas ajutiselt välja labori suitsuandurid, nii et plahvatuses tekkinud suits neid tööle ei paneks.

Zane lipsas tarvikute kapist välja ja sulges ukse. Kaks sekundit hiljem kostis kõmakas ja uks värises. Ta kiirustas tagasi ning väljudes hoidis käes väikest musta kasti.

„Käes,“ ütles ta, pannes selle oma seljakotti. „Aita mind nüüd välja!“

„Ma peaksin laskma sul vahele jääda, et sulle õppetund anda.“

Zane vaatas kaamerasse ja muigas. „Aga sa ei tee seda.“

Tal on õigus, mõtles Nicki, määrates kindlaks turvameeste asukoha.

„Olgu. Mine põhjapoolsest trepist esimesele korrusele. Ma avan välisukse enne, kui sa sinna jõuad. Lihtsalt tuiska läbi!“

Kui Zane juba ilma probleemideta majast eemale kõndis, algseadistas Nicki turvasüsteemi, lülitas suitsuandurid uuesti sisse, seejärel ühendas end nende arvutist lahti. Sissemurdmist polnud võimalik varjata, kuid seda polnud võimalik temaga seostada. Ta veendus, et ei olnud jätnud jälgi.

Zane'i partner Jeff Ritter kavatses järgmisel hommikul kell 9.15 eelmise ööpäeva arvutilogid üle vaadata ja avastab terve hulga autoriseerimata otsinguid, sisenemisi ja tegevusi. Et see teda ei rõõmusta, oli veel leebelt öeldud. Nicki arutas, kas tema viha saab olema nagu võimas plahvatus või lihtsalt ilutulestik.

„Ma jään sulle võlgu.“

Nicki kuulis kõrvaklappidest Zane'i häält.

„Ma tean,“ vastas ta, sulgedes oma arvuti.

Mees naeris. „Kas toon hommikul sõõrikuid?“

„See ei heasta midagi, aga olgu. Vaata, et sa seekord kõiki glasuursõõrikuid nahka ei pista!“

„Ma luban seda.“

„Haa!“

Nicki teadis täpselt, mida mehe sõõrikulubadused tähendavad. Tal veab, kui ta saab paar glasuursõõriku raasukest.

„Ma lähen koju,“ ütles ta.

„Ohutut sõitu! Ja Nicki?“

„Jah?“

„Sa oled parim.“

„Ma tean. Head õhtut, Zane!“

Nicki naeratas, kui kõne lõpetas ja kõrvaklapid konsoolile pani.

„MA jätsin sulle ühe,“ ütles Zane järgmisel hommikul, kui Nicki kabinetti astus ja glasuursõõriku ta kirjutuslauale pani.

Nicki tõstis pilgu sõõrikult mehele ja arutas, miks ta üldse vaevus kohvi jooma. Ta ei vajanud oma keha äratamiseks kofeiini – mitte siis, kui nägi Zane'i, kes astus kergel sammul ja muigas. See pani ta pulsi alati kiiremini lööma, vere keema ja südame pekslema. Piinlik, aga tõsi.

Zane'i läheduses viibimine mõjus nagu aeroobikatrenn. Ta kavatses ühel päeval vaadata, mitu kalorit ta nii põletab. Kui varjamine, et ta on Zane'ist sisse võetud, läheks jõutreeninguna kirja, siis oleks ta lausa nii heas vormis, et kajakiga maailmale tiir peale teha.

„Mis kell sa eile õhtul tagasi jõudsid?“ küsis ta.

„Lend kestis umbes üheksakümmend minutit. Voodisse läksin veidi enne kella ühte.“ Zane istus kirjutuslaua kõrvale toolile ja muigas. „Magasin nagu lapsuke.“

„Mida? Kas sul polegi siis uut tibi, kes su voodi sooja hoiaks?“

„Mitte sel nädalal. Pean oma iluunega järje peale saama.“

Nicki oli magamata Zane'i näinud ja teadis, et mees näeb isegi siis liiga hea välja, et end tema kõrval mugavalt tunda. Zane oli pikk, sale, nägus, tumedate juuste ja sügavate

salapärase silmadega ning oleks võinud kuuma tükuna televi-
sioonis terve varanduse kokku ajada.

Zane oli mees, kes mõjus naistele vastupandamatuna. Kuigi Nicki oli uhke, et on ainulaadne, oli ta antud juhul vaid üks rahva hulgast. Ainus erinevus tema ning kõikide teiste Zane'i laiu õlgu ja prinki tagumikku imetlevate naiste vahel oli see, et tema hoidis oma tobedad unelmad enda teada. Zane ei käinud kohtamas nendega, kelle intelligentsuskvoot ületas nende rinnaümbermõõdu, kuid Nickit oli mõistusega õnnistatud. Kahjuks ei aidanud ka kogu maailma tarkus Zane'i sarmi vastu.

„Aga sina?“ küsis mees, napsates tema kohvitassi ja sellest lonksu võttes. „Kas Brad ootas su ära?“

Nicki kahmas oma tassi tagasi. „Tema nimi on Boyd ning ei, ma ei näinud teda eile õhtul.“ Ta polnud viimasel ajal Boydiga kokku saanud, ent ei kavatsenud seda Zane'ile öelda.

Zane kergitas kulme. „Miks mitte? Kas kogu see arvutijutt muutub tüütuks? Ausalt, Nicki, kas sa ei väsi juba mehest, kes räägib kahendkoodis?“

„Boyd pole programmeerija. Ta on elektriinsener, kes...“ Nicki jättis lause pooleli ja raputas pead. „Miks ma üldse vae-
vun? Sa irvitad mu meeste üle, sest häbened naisi, kellega ise käid. Näiteks Julie?“

Zane naeris. „Häbenen? Julie on kunagine õunafestivali miss, kes õpib palju, et hambahügienistiks saada.“

„Just. Ta õpib juba neljandat aastat üheksakuulist õppe-
kava.“

„Matemaatika pole tema teema.“

„Ta hakkab hambaid puhastama. Kui palju seal matemaatika-
tikat vaja läheb? Mis? Kas ta ei tunne nii palju numbraid, et
kokku lugeda, kui palju hambaid kellelgi suus on?“

„Ta on võrratu.“

„Ta on idioot. Kas sa ei taha nendega vahel vestelda? Ma
mõtlen, et kui seks on õhtuks läbi, mis siis?“

Zane pilgutas silma. „Siis ma lähen koju magama. Pealegi,
kui ma tahan naisterahvaga vestelda, tulen sinu juurde.“

„Milline kompliment!“ Vana hea sõbranna, mõtles Nicki
tusa ja huumoriga. Just see ta ongi.

„Ma ütlen sulle, Nicki, et loobu juba sellest targa mehe
otsimisest,“ lausus Zane. „Leia endale mingi täkk ja anna talle
endaga vabad käed.“

„Ei, aitäh.“

„Miks mitte? Sa oled ju piisavalt kena.“

„Milline kompliment. Piisavalt kena? Piisavalt kena, et
leida endale mingi ajudeta jobu, kes mõtleb oma biitsepsitega?
Miks ma peaksin seda tahtma?“

„Enda lõbuks.“

„Mulle läheb sisu rohkem korda, aga tänan pakkumast!“

Nicki ei mõistnud Zane'i suhtumist vastassoosse. Kas ta
siis ei taha oma peret luua? Kuid ta juba teadis vastust. Nende
kahe aasta jooksul, mis nad koos olid töötanud, polnud ta
näinud, et mees oleks olnud suhtes kauem kui paar nädalat.
Tal oli alati mõni uus ullike käevangus ja paistis, et tal polnud
midagi selle vastu, et nad kõik olid äravahetamiseni sarnased.

Nickit tõmbasid ajudega mehed. Kahjuks polnud ükski
neist piisavalt atraktiivne, et ta oleks võinud Zane'ist üle saada.